

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUUGO NYBERG

Vastaava

Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri

Liisankatu 27, E 10

N:o 4
Huhtikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

38. vuosikerta 1933

PÄÄSIÄISPYHINÄ LUETTAVAKSI JA AJATELTAVAKSI

Koko maailman elämä näyttää nykyään pimeältä ja toivottomalta. Niin valiteaan huolestuneina jos missä liikkuu. On ulkonaista hätää ja vaikeuksia lähellämme ja kaukana. Muistamme vain esim. että kaukaiset Kiinan ja Japanin kansat käyivät hirmuista sotaa keskenään. On olemassa peloittavia vaikeuksia ja riitaisuuksia eri kansalaispiirien kesken Saksassa. Ja muuallakin maailmassa, omassa maassammekin, on tyytymättömyyttä, epävarmuutta ja levottomuutta. Miljoonat ihmiset ovat työttömiä ja kulkevat laumoittain kerjäämässä jokapäiväistä leipäänsä. Tehaatt seisoivat työttöminä. Kauppa käy huonosti, sillä ihmisillä ei ole rahaa, millä ostaisivat tavaraa. Ihmiset kysyvät levottomina: „Eikö jo huono aika pian lopu?“ Vastaus: „Ei näy vielä mistään apua tulevan, ei näy olojen selviytymistä“. Edessäpäin ehkä on tulossa vielä suurempia vaikeuksia. Kuka tietää vaikka tulisi suuri sotakin vielä kestettäväksemme.

Golgata

tystä, hyvinvointia ja sopua. Mutta he eivät ole vielä onnistuneet ponnistuksissaan.

Vakavat ihmiset sanovat: „Kaikki riippuu Jumalasta! Niin tämäkin asia. Ei ole vielä Jumalan aika tullut. Nyt Jumala lyö kansoja, jotka ovat Hänestä luopuneet. Jumala muistuttaa voimakkaasti, että Hän vielä elää, ja että hän on kansojen korkein hallitsija. Hänen kätensä on ainoa voimallinen. Viisaimmatkaan ihmiset eivät voi häntä vastustaa. Nyt pitää Herra kansoja ennenkuulumattoman raskauden alla. Emme tiedä koska vaikea aika loppuu ja millaiseksi ihmisten elämä maan päällä sitten muuttuu. Kaikki on Jumalan vallassa. Armahtakoon Hän meitä!“

Mutta meillä ihmisillä, jokaisella, on myös toisellaisia, sisällisiä vaikeuksia. Voi näyttää siltä, että meillä on ulkonaisesti hyvä olla. On hyvä koti, jossa elämme. On ruokaa ja muutoin hyvää toimeentuloa. Meillä on, Jumalan kiitos, työtä, josta saamme palkkaakin. Meillä

Monet viisaat valtiomiehet ja kansojen hallitsijat koettavat kyllä saada maailman järjes-

tyksen järjestyksessä. Sanalla sanoen: meillä on hyvä

„Rauha olkoon teille!“

olla ulkonaisesti. Mutta kuitenkin emme ole sisällisesti onnelliset. Sydämessä ei ole rauhaa, ei tyytyväisyyttä, ei toivoa. Sydän kärsii. Rauhaton omatunto huutaa meille: „sinä olet paha, syntinen, riitainen, ylpeä, jumalaton! Mihin menee sielusi kun kuolet?“ Tämä sisällinen tuska on raskas kantaa. Se on vielä raskaampi kuin ulkonainen hätä. Ja maailmassa, omassa keskuudessamme on paljon ihmisiä, joilla on raskaita sydänsuruja kannettavina. Sellaisia on kuurojenkin joukossa. Monen kuuron kasvot näyttävät iloisilta, mutta sisällä sydämessä on raskas suru. Tahtoisin lohduttaa ja rohkaista sisällisten surujen käsissä kärsiviä kuuroja. Miten heitä lohduttaisin? Minä sanon heille: on olemassa Vapahtaja, joka ottaa surun pois ja antaa rauhan sielulle. Hän sanoo: *Tulkaa minun luokseni kaikki te, jotka työtä teette ja olette raskautetut, minä tahdon teitä virvoittaa ja te löydätte levon sielullenne!* Näinä aikoina vietämme Pitkäperjantain ja Pääsiäisen kallisarvoisia juhlia. Ne muistuttavat meille Kristuksen suurta rakkautta syntisiä kohtaan. *Häneltä saat rauhan!* Hänen sanastaan saat neuvon, miten synnin hädästä pääset. Lue Hänen sanaansa, ajattele hänen kuolemaansa, rukoile Häntä, hylkää hänen avullaan syntinen, paha elämäsi ja koeta Hänen voimallaan pyrkiä Hänen opetuslapsukseen. Silloin loppuu sydämen ahdistava suru ja Jumalan rauha täyttää sydämesi. Joka päivä saat

mennä Hänen luoksensa rukouksessa ja joka päivä Hän ottaa sinut vastaan ja pois ottaa synnin tuskan. Kun vain on Jeesuksen antama rauha sydämessä, niin on ulkonainen vaiva ja kärsimys helpompi kantaa. Toivon, että moni kuuro näitä ajatuksia sydämessään ajattelisi suurten juhlien aikana.

SUOMEN KUUROMYKKÄIN LIITON VUOSIKOKOUS

pidettiin Helsingissä Marianpäivänä, maalisk. 25 p:nä. Kokous alettiin kuten tavallista hartaushetkellä kuurojen kirkossa, joka oli tupaten täynnä kokoukseen saapuneita edustajia, liiton jäseniä ja kuuroja Helsingistä sekä maaseudultakin. Tilaisuudessa saarnasi rovasti H. Nyberg.

Kirkosta siirryttiin kokouspaikkaan Helsingin kuurojenyhdistyksen huoneustoon Liisankatu 27. Siellä kouluneuvos Forsius ja keskushallituksen jäsen hra E. Karilas ottivat vastaan ja tarkastivat edustajain valtakirjat. Todettiin että seuraavat 22 haaraosastoa olivat lähettäneet tässä mainitut edustajansa, joitten kesken jakautui kokouksessa käytettävä äänimäärä seuraavasti: *Turku*, 2 edustajaa hrat E. Saavisaari ja J. Lehtimäki yhteensä 7 ääntä, *Tampere* 2 edustajaa neiti Siiri Talvia ja hra

M. Katainen, yhteensä 3 ääntä, *Viipuri* hra R. Östman 2 ä, *Tyrvää* „Heffata“ rva Elsa Ritala 4 ä, *Kotka* rva Aili Sihvola 4 ä, *Lappeenranta* hra Vilho Laitiainen 3 ä, *Pori* nti Ina Nordlund 2 ä, *Pietarsaari* nti Tyyne Mäkinen 2 ä, *Porvoo* nti Alice Vesterlund 2 ä, *Jyväskylä* hra Urho Lehtimäki 5 ä, *Kuopio* nti Milja Kolari 3 ä, *Vaasa* hra Carl-Eric Martola 4 ä, *Riihimäki* hra Lauri Vainola 1 ä, *Hämeenlinna* rva Ida Ylén 3 ä, *Lahti* hra Kosti Remmi 1 ä, *Alavus* hra Onni Pöyhölä 1 ä, *Hankoniemi* rva Alli Sjöstrand 1 ä, *Seinäjoki* hra Antti Härmä 4 ä, *Kokkola* nti Elsa Hackzell 3 ä, *Salo* nti Maiju Nieminen 1 ä, *Helsinki* maisteri Sigyn Heikel, rva Amanda Elovaara, hrat Martti Mikkolainen ja Hj. Sandblom yhteensä 11 ä. Edustajain koko äänimäärä havaittiin olevan yhteensä 67 ääntä. Vuosikokoukseen osallistui sen lisäksi suuri joukko, suurempi kuin ehkä koskaan ennen, Liiton kuuroja ja kuulevia jäseniä sekä Helsingistä että maaseudulta.

Kello 1 avasi Suomen Kuuromykkäinliiton puheenjohtaja kouluneuvos V. Forsius, kokouksen lyhyellä suomen- ja ruotsinkielisellä puheella. Hän lausui m.m. sen toivomuksen, että keskustelut ja henkilökohtainen kosketus toinen toistensa kanssa antaisi Liiton työlle hyviä ohjeita raskaan ajan vaikeuksiakin voittamaan. Ajat ovat vaikeat. Työttömyys on suuri ja pelottava. Vaikeuksia on paljon mutta emme saa silti toivottomuuteen joutua. Puhuja muistutti kuulijoilleen runoilija Runebergin antamaa neuvoa miten vaikeatkin kohtalot voitetaan. „Saarijärven Paavo“ hallan lähestyessä hänen vainoitaan kaivoi ojat syvemmiksi. Ahkeralla, väsymättömällä työllä hän vaikeudet voitti. Muistettakoon Paavon antamaa esimerkkiä! Säästäväisyydellä, ahkeralla työllä, ja jumalanpelolla pääsemme mekin voitolle raskais-takin koettelemuksista.

Kouluneuvos Forsiuksen toimiessa puheenjohtajana, rva Ignatiuksen tulkkina sekä rovasti Nybergin sihteerinä ryhdyttiin sitten käsittelemään sääntöjenmukaisia vuosikokouksen ratkaistavia asioita.

Koska Liiton toiminnasta laadittu vuosikertomus oli julkaistu jo helmikuussa Liiton suomen- ja ruotsinkielisissä äänenkannattajissa ei kokous enää halunnut vuosikertomusta luettavaksi.

Luettiin rahastonhoitajan laatimat Liiton tilit vuodelta 1932 sekä tilintarkastajain, maisteri Sigyn Heikelin ja hra Martti Mikkolaisen, niistä antama tilivapautta ehdottava lausunto.

Pastori O. A. Myyryläisen toimiessa puheenjohtajana myös kokous kiitollisuudella rahastonhoitajalle ja keskushallitukselle tilivapauden.

Sitten ryhdyttiin vaaleihin. Liiton keskushallituksesta eroamisvuorossa olevat jäsenet E. Karilas, R. Pitkänen ja J. Luomajoki sekä

varajäsen A. Jokelainen valittiin kaikki huutoäänestyksellä uudelleen.

Lisättyyn keskushallitukseen valittiin myös yksimielisesti uudestaan entiset: neiti Alice Vesterlund Porvoosta ja hra Lauri Vainola Hausjärveltä sekä varalle lippuäänestyksellä nti Ina Nordlund Porista 33 äänellä.

Tilintarkastajiksi valittiin entiset, maisteri S. Heikel ja Martti Mikkolainen sekä varalle nti Linda Aschan.

Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin nti Aina Blomqvist ja opett. Hiekkala.

Liiton keskushallituksen jäsenet v. 1933 ovat siis: v. 1931 valitut rva Helmi Nyberg, nti Helvi Korhonen ja kouluneuvos V. Forsius. Varajäsen hra V. Salovaara.

V. 1932 valitut hrat John Sundberg ja H. Nyberg sekä rva Elma Ingatius. Varajäsen hra F. Schoultz.

V. 1933 valitut hrat E. Karilas, R. Pitkänen ja J. Luomajoki. Varajäsen A. Jokelainen.

Lisätyn keskushallituksen jäsenet v. 1933 ovat seuraavat: v. 1931 valitut johtaja J. K. Palomaa Mikkelistä ja hra Väinö Sihvola Inkeroisista. Varajäsen johtaja Pesonen Turusta

V. 1932 valitut nti Siiri Talvia Tampereelta ja hra E. Savisaari Turusta. Varajäsen hra R. Östman Viipurista.

V. 1933 valitut neiti A. Vesterlund Porvoosta ja hra L. Vainola Hausjärveltä. Varajäsen neiti Ina Nordlund Porista.

Vaalien päätyttyä alkoi keskustelu.

(Jalketaan seur. n:rossa.)

ERÄS 25-VUOTISJUHLA HELSINGISSA

Niinkuin kaikki Suomen vanhemmat kuurot muistanevat, perustettiin vuonna 1908 kaksi kuuromykkäin matkapapin virkaa. Tätä olivat kuurot itse, ja heidän ystävänsäkin, useita kertoja anoneet, sillä tarvitsivathan kuurotkin oman sielunhoitajansa, joka olisi perehtynyt heidän kieleensä ja monessa suhteessa erikoislaatuiseen henkiseen elämäänsä, sanallasanoen pappia joka ymmärtäisi kuuroja ja jota kuurot puolestaan ymmärtäisivät.

Tammikuussa vuonna 1908 astui silloisen »itäisen piirin» kuurojen matkapappi, pastori *Hugo Nyberg* virkaansa, tutustuttuaan sitä ennen Mikkelin kuuromykkäinkoulussa kuurojen kieleen ja opetukseen. Hänen asumapaikakseen oli määrätty Helsinki, ja kuului hänen alueeseensa koko itäinen puoli Suomea.

Kaksikymmentäviisi vuotta on hän sen jälkeen matkustellut kuurojen luona, tuoden lohdutusta ja iloa heidän yksinäiseen elämäänsä. Hän on ollut kuuroille koko tänä aikana oikea isällinen ystävä, ei ainoastaan pappina, vaan myöskin

ihmisenä. Vuodet ovat vierineet, kylväen pastorimme hiuksiin hopeaista hohdetta, mutta yhäkin hän on valmis lähtemään kotoansa matkalle kuurojen seurakuntalaistensa luokse milloin he apua tarvitsevat . . .

Haluten juhlia kuurojen papinviran perustamisen 25-vuotismuistoa oli Helsingissä toimivien kuurojen yhdistysten ja keskusjärjestöjen aloitteesta kerätty varoja koko maasta messukaavun hankkimista varten vanhimmalle kuuro-

Hugo Nyberg

jen papille. Tämän kauniin ja arvokkaan lahjan oli ommellut rva Hanna Loimaranta, ja siihen kuuluvan valkoisen messupaidan Helsingin K.m. Y:n naiset.

Marianpäivänä, 25 p. maaliskuuta täyttyi Helsingin kuurojen kirkko viimeistä sijaansa myöten Liiton vuosikokoukseen saapuneista edustajista, keskushallituksen jäsenistä ja paikkakunnan kuuroista. Tavanmukaisten kirkonmenojen jälkeen saapui alttarin eteen lähetystö, johon kuului hrat Fr. Schoultz Helsingistä, R. Östman Viipurista ja neiti Siiri Talvia Tampereelta, kantaen komeata sinipunervaa ja hopealla kirjailtua messukaapua. Neiti Talvian puheen jälkeen se luovutettiin rovasti Nybergille, joka otti sen vastaan muutamin sanoin kiittäen lahjoittajia sekä omasta että tulevien uusien kuuromykkäinpappien puolesta. Komean näköinen olikin sitten rovastimme messukaapuun pukeutuneena, kertoessaan muistelmiaan 25-vuotiselta toiminta-ajaltaan kuurojen pappina.

Marianpäivän iltana järjestetty illanvietto oli myöskin omistettu kuurojen pappisviran perustamisen 25-vuotismuistolle, kohdistuen puheet, kuten luonnollista olikin, ainoalle alusta alkaen tätä rasittavaa virkaa hoitaneelle rovasti Nybergille. Rovasti Nybergin johtama kuulevain laulukuo kävi juhlassa kunniatervehdyksellä, laulaen muutamia kauniita lauluja.

Lukuisista puheista julkaisemme tässä rouva Elsa Ritalan, Kiikasta, pitämän puheen:

»Kunnioitettava Juhlavieras!

Kiikan ja sen ympäristön kuuromykkäin yhdistyksen puolesta on minulla kunnia esittää Teille parhaat onnittelumme ja sydämmelliset toivotuksemme tänä merkkipäivänne.

Jumala on meille ihmisille antanut niin erilaisia tehtäviä, kullekin lahjojensa mukaan. Ja iloista on, ettei ole yhtäkään työmaata, jonne Hänellä ei olisi palvelijaansa lähettää. Meidän kuurojen piirimme on saanut sen kokea. Kuinka vaikea ja erikoislaatuinen työmaa Jumalan sanan julistajalle se onkaan. Ei riitä vain se, että on papiksi valmistunut; lisäksi vaaditaan jo meidän kielemme ymmärtämistä ja elämämme tuntemista. Ja ennen kaikkea: kärsivällistä rakkautta. Sillä meidän piirimme on laaja ja työmaa vaikea; vain uhrautuva mieli voi siellä vaikuttaa. Siksi vaaditaankin työntekijältämme erikoisia lahjoja, erikoista opetuslapsimielteä ja harvat uskaltavat ajatellakaan siihen rupeamista; pelkäävät uupumuksen pian yllättävän.

Me olemme myös iloisia ja kiitämme Jumalaa siitä, että Teillä herra Rovasti on ollut sekä voimia että rakkautta tällaisen merkityksellisen työn suorittamiseen. Ja me toivomme, että Taivaan Isä edelleen antaisi runsain määrin Teille apuansa ja siunaisi armossaan Teidän työnne yhä enemmän, jotta Hänen valtakuntansa evankeliumi saisi yhä useampiin kuurojen sydämiin tuoda Jumalan lapseuden rauhaa ja iloa. Korkein sen Teille, herra Rovasti, suokoon!»

Eipä papinrouvaakaan unohdettu, sillä rva Ida Ylén Hämeenlinnasta muisti, ettei ihmisen ole hyvä yksin olla, kiittäen rouva Helmi Nybergiä siitä, että hän on tämän neljännesvuosisataistaipaleen aikana ollut miehellensä hyvänä tukena, alistuen nurkumatta yksin hoitamaan kotia kun hänen miehensä on ollut virkamatkoilla laajassa seurakunnassaan . . .

Liikutettuna kuunteli kunnianarvoisa rovastimme kuurojen edustajain sydämmellisiä puheita, taitamatta vastata muuta kuin että tämä on, lukuunottamatta ehkä hääpäiväänsä, hauskin päivä hänen elämässään, ja kiittäen edustajain kautta kaikkia maamme kuuroja arvokkaasta lahjasta ja kunnianosoituksista joita hänen osakseen oli tullut.

R—ri.

HUOMATKAA!

Tilan puutteen tähden on useitten toimitukselle lähetettyjen kirjoitusten täytynyt jäädä lehtemme seuraaviin numeroihin.

Toimitus

**K.M. AUTTAJAYHDISTYSTEN KESKUS-
TOIMIKUNTA**

jätti helmikuussa Valtioneuvostoon seuraavan anomuksen:

»Valtioneuvostolle.

Vaikea taloudellinen pula-aika ahdistaa maamme ja sen kansaa eikä vähimmin kovaosaisia aistivallisia. Kauniilla tavalla auttavan kätensä on valtio ojentanut maamme sokeille puutteen hetkellä, samoin monen monet yhdistykset, raittius y.m. yhtymät ovat saaneet tarkoituksiinsa huomattavat määrät, mutta sokeain onnettomuustoverit, kuuromykät, jotka samassa määrin kuin he eivät ulkonaisesti herätä sääliä, odottavat apua toimeentulonsa puutteessa. Rehellisellä, ahkeralla työllään ovat maamme kuuromykät itsensä ja perheensä yhteiskuntaa rasittamatta elättäneet, huolimatta siitä että työnsaanti kuulovian takia on heille moninverroin vaikeampaa kuin konsanaan kuulevilla. Ensimmäisinä sitä vastoin he saavat työnsä jättää, kuten nytkin on ollut laita, kun siitä puute on. Nurkumatta, kovaan kohtaloonsa alistuen ovat maamme kuuromykät raskasta taakkaansa kantaneet, sillä viimeksi valitus heidän huuliltaan kuullaan, elleivät kuulevat heidän puolestaan ääntänsä kohota. Maassamme toimii kuuromykkäin hyväksi Auttajayhdistys 12 paikallisosastona heidän monipuoliseksi avustamiseksi, myöntäen lainoja ammattitaidon edistämiseksi tai oman kodin pystyttämiseksi ja on se sitä tehnyt niin tehokkaasti, ettei se kykene enää omin voimin maamme kuuromykille apuna olemaan lieventämässä välttämättömien elintarpeitten puutetta tällä ahtaalla ajalla. Sydämetöntä olisi myös ryhtyä ulosottoimiin, kun aika vaikein on.

Tähän nähden kuuromykkäin Auttajayhdistyksen keskustoimikunta kunnioittaen anoo, että valtioneuvosto myöntäisi sata kaksikymmentätuhatta (120,000) markkaa jaettavaksi suhteellisesti yhdistyksen paikallisosastojen kesken lieventämään puutetta sitä kärsiväin kuuromykkäimme keskuudessa.»

**K.M. AUTTAJAYHDISTYKSEN
HELSINGIN PIIRI 1932**

Niinkuin edellisinä vuosina on yhdistys kuuluneenakin vuonna keskittänyt työnsä kuuromykkäinaisten vanhainkodin ylläpitämiseen Ävikissä Hyvinkäällä

Tämä koti täyttää todellisen tarpeen kuuromykkäimaailmassa ja on kuuromykkäin erikoisen rakkauden ja harrastuksen esineenä. Ken

kerran on käynyt kodissa ei sitä hevillä unohda. Kodikkuuden tunne tuoksahtaa heti tulijaa vastaan ja kun näkee hoidokit siisteinä ja somina ilmavissa aurikoisissa huoneissa, joissa pelargooniat ja muut värikkäät kasvit kukkivat, tuntuu niin hyvältä ja sydäntä lämmittävältä. Ja kun edelleen näkee neljä sokeaa kuuromykkää, joita täytynee pitää kovaosaisimpina elämässä, kun näkee heidän kuuromykkäin tovereinsa välityksellä pääsevän yhteyteen ulkomaailman kanssa ja saavan tietoja siitä mitä heidän ympärillään tapahtuu, silloin käsittää, että tällä kodilla on tehtävä täytettävään. Toivoisi vaan, että tämän yhdistyksen jokainen jäsen tarkemmin tuntisi sitä työtä, jota hänkin osaltaan on tukemassa ja ylläpitämässä. Niin, soisipa, että aina yhä suureneva piiri yhteiskunnan parempiosaisia saisi ilon henkilökohtaisesti tutustua tähän työhön. Tämän päämäärän saavuttamiseksi pitäisi yhdistyksen jäsenten entistä enemmän levittää asiasta tietoa.

Kodin johtajattarena on jatkuvasti toiminut sen entinen lämminsydäminen, toimeensa harrastuksella antautunut johtajatar neiti *Ilmi Liukkonen*, ja hänen ansiokseen pääasiallisesti jää, että kaikki kodissa on niin hyvin järjestettyä.

Vuoden alussa oli kodissa 15 hoidokkia, ja joulukuun 31 p:nä nousi lukumäärä 17, joista 3 täyshoitolaista. Terveystila on ollut hyvä, eikä yhtään kuolemantapausta ole vuoden varrella sattunut. —

Hoidokit eivät anna ajan turhaan kulua, vaan ovat uutterassa työssä. Sokeat kuuromykät kutovat ahkerasti sukkia ja pölyliinoja. Näkevät kehräävät lankaa kodin omien lammasten villasta, jotkut leikkaavat tilkkuja tilkkumatoiksi, toiset kutovat näitä ja eräs nuorimmista hoidokeista on kutonut pöytä-, lautas- pyyheliinoja y.m. kankaita, osaksi kodin omiksi tarpeiksi, osaksi kodin hyväksi myytäväksi.

Suuri merkitys on kodille ollut sillä, että kuuromykkien oma pappi, rovasti *Huugo Nyberg* on perheineen useina kesinä asunut Ävikissä.

Vuonna 1932 on suuria parannuksia saatu aikaan. Niinpä on rakennettu likaviemäri, ja tuli se maksamaan Smk. 10,991:10. Sitäpaitsi on saunarakennusta ja sikalaa perusteellisesti korjattu Smk. 11,670:50 arvosta. M.m. on sekä leivin- että saunan uunit kokonaan purettu ja murattu uudelleen.

Helsingin piirin toimikuntaan ovat vuoden kuluessa kuuluneet kouluneuvos Valter Forsius puheenjohtajana, rouva Elma Ingatius varapuheenjohtajana ja sihteerinä professorin rouva Anna Heikinheimo rahastonhoitajana, professorin rouvat Julia von Bonsdorff ja Betty Schauman sekä herra John Sundberg. Erovuorossa ovat prof. rouva von Bonsdorff ja (allekirjoittanut) rouva Ingatius.

Yhdistyksen taloudellinen tila näkyy oheeniitetyistä tuloja ja menoja koskevasta selonteosta, jonka mukaan yhdistyksen kassasäästö vuoden lopussa oli Smk. 16,621: 71, ja varoja koskevasta, jonka loppusumma on Smk. 194,678: 17. Vuoden aikana on yhdistys saanut 1,000 markan testamenttilahjoituksen emäntä Karoliina Heikkilältä Hyvinkäältä. Rva Hulda Westling on 80-vuotispäivänään muistanut Ävikin kotia 500 markan lahjalla. Näiden lisäksi on N.M.K.Y:n kuoro rovasti Nybergin johdolla pitänyt Viertolan koulutilalla Ävikin lähellä laulajaiset, joiden tuottama tulo on saatu Ävikin kodille. Pienempiä avustuksia on tullut kuuromykiltä ympäri maata.

Jäseniä oli joulukuun 31 p:nä 1932 65 vuosi-jäsentä ja 187 vakinaista jäsentä.

Helsingissä, helmikuulla 1933.

Elma Ignatius
Sihteeri.

KASSAKATSAUS

K.m. Auttajayhdistyksen Helsingin piirin tuloista ja menoista v. 1932.

Tulot:

Kassasäästö v:lta 1931	Smk.	14,003: 34
Jäsenmaksuja	„	740: —
Valtioapu	„	30,400: —
Korkoja	„	1,322: 10
Lahjoja	„	4,280: 50
Hoidokkimaksuja	„	46,467: 75
Voitto maanviljelyksestä	„	19,116: 60
Jäännössaattavia erinäisistä lahjoitusrahastoista	„	5,804: 70
	Smk.	122,134: 99

Menot:

Viemärijohto	Smk.	10,991: 10
Korjauksia	„	11,670: 50
Kalusto	„	3,779: 65
Lämpö ja valo	„	6,004: 50
Talous	„	46,258: 83
Hoidokkien vaatteita	„	1,855: 05
Sairashoito	„	130: 10
Palkkoja	„	17,750: —
Sekalaisia menoja	„	6,373: 55
Laina eräälle kuuromykälle	„	600: —
Kassaylijäämä v:lle 1933	„	16,621: 71
	Smk.	122,134: 99

Pääomatili:

O m a i s u u s:

Kassasäästö 1. 1. 1933	Smk.	16,621: 71
Kiinteistöt	„	125,000: —
	Siirto	141,621: 71

Siirto 141,621: 71

Kalustoja	„	22,497: 15
Arvopaperia	„	7,760: —
Laina eräälle kuuromykälle	„	600: —
Erin. rahast. tallet. pankissa	„	22,199: 31

Smk. 194,678: 17

Helsingissä, helmikuulla 1933.

Anna Heikinheimo
Rahastonhoitaja.

OY. SURDUKSEN VARSINAINEN YHTIÖKOKOUS

pidettiin Helsingin K.m. Y:n huoneustossa maaliskuun 26 p:nä 1933. Johtokunnan varapuheenjohtaja D. V. Kaista avasi kokouksen jota johtamaan valittiin hra Osk. Liikkanen Kotkasta ja sihteeriksi R. Pitkänen Helsingistä.

Kokous tunnustettiin laillisesti koollekutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

Osakkaille oli jaettu painettuja toiminta- ja tilikertomuksia, joista he olivat saaneet tutustua yhtiön tilaan. Johtokunnan toiminta hyväksyttiin yksimielisesti ilman keskustelua. Eroavan johtokunnan poistuttua toiseen huoneeseen, myönsi kokous johtokunnalle tilivapauden.

Todettiin, että kun yhtiön kirjattu voitto, sittenkun edellisten vuosien tappiot, koneitten ja kaluston arvonnähennys, erinäisiä epävarmoja saatavia poistettiin, oli ainoastaan toista tuhatta markkaa, ei osinkoa voitu vielä jakaa, vaan siirrettiin voitto vuoden 1933 tiliin. Oli ilahduttavaa panna merkkille, että yhtiön asema, huolimatta vaikeasta pula-ajasta, oli näin paljon parantunut, ja toivotaan tulevaan yhtiökokoukseen mennessä päästävän vielä parempiin tuloksiin, että osakkaat lopultakin alkaisivat saada osinkoa yritykseen sijoittamille varoille.

Ryhdyttiin sitten uuden johtokunnan valitsemiseen v:lle 1933. Suljetuilla lipuilla toimitetun äänestyksen kautta tuli valituksi johtokuntaan seuraavat henkilöt: Fil.maisteri Sakari Sahrakorpi 446, johtaja K. Rikala 441, kirjaltaja E. Karilas 422, toimittaja R. Pitkänen 419, ja taiteilija L. Vainola 407 äänellä. Varajäseniksi tulivat näiden jälkeen lähinnä eniten ääniä saaneena: hallitussihteeri A. Wetzell 110, johtaja O. W. Karlsson 80, ja konelatonomistaja V. A. Villa 44 äänellä.

Tilintarkastajiksi valittiin valant.tilintarkast. Jussi Haapajoki ja Bertha Sandman, varalle opettaja Mikko Jouppi ja pankkivirkailija Naimi Lehtimäki.

Yhtiökokouksen pöytäkirjantarkastajiksi valittiin hrat M. Mikkolainen ja J. Luomajoki.

PIKKU EEVASTA

Niin — kukahan on pikku Eeva? Hän on yksi niistä monista, jotka jo pienestä sylivauvasta asti ovat olleet vailla yhtä kallista Jumalan lahjaa; tältäkin pikku tytöltä puuttui kuulo- ja puhekyky. Mutta tästä huolimatta on Eeva vilkas ja teräväpäinen lapsi, joka kyllä tarkoin huomaa, mitä ympärillä tapahtuu. Esimerkiksi sattuu niin, että hän näkee kahden kuuron vilkkaasti keskustelevan viittomilla. Eeva seuraa tarkasti puhetta. Joskus sattuu, ettei hän kaikkea ymmärrä. Silloin painaa hän mieleensä sen, mitä ei ole ymmärtänyt. Illalla sitten Eeva muistaa kuurojen puheen ja kysyy äidiltä, mitä se merkitsee, monesti tällätavoin kovasti hämmästyttäen äitiä. Mielellään katselee tuota vaaleata, hauskannäköistä pikkutyttöä ja monesti tulee mieleen ajatus, että miksi Jumala katsoi hyväksi ottaa Eevalta kuulon pois. Mutta eipä Eeva itse osaa sitä surra vielä ja toivottavasti hän isonakin ymmärtää, että näin on hyvä.

Tulipa sitten aika, jolloin Eevankin piti lähteä ensi kerran kouluun, opintielle, niinkuin moni muukin pieni kuuromykkä lapsi on tehnyt ennen häntä. Voi arvata, minkälaisella mielellä Eeva seurasi mummun ja äidin matkavalmisteluja. Ehkäpä täytti suru pienen sydämen, kun piti niin kauaksi erota rakkaasta äidistä. Ehkäpä vähän pelottikin mennä sinne kauas, vielä suurempaan kaupunkiin kuin oli tämä Jyväskylä, kotikaupunki. Olihan Eeva ennenkin käynyt siellä suuressa kaupungissa, mutta silloin olikin rakas äiti ollut mukana. Nyt, nyt jää äiti kotiin — —. Eeva hillitsee urhoollisesti itsensä, vaikka kyynel tahtookin ihan pakosta nousta silmänurkkaan. Mummu lähtee saattamaan. Vielä kerran vilkuttaa Eeva äidille hyvästiksi, nyt tulevat kyyneleet virtanaan, sillä jäihän äiti kulta tuonne asemalle, kun taas Eevan täytyy mennä kauvas pois vieraiden ihmisten luo. Onnelliset ne kuulevat lapset, jotka saavat käydä koulua kotipaikallaan tarvitsematta lähteä pitkien matkojen taa oppia saamaan!

Sitten palaa hyvä mummukin takaisin kotiin ja Eeva jää kouluun. Paljonhan siellä on yhdenikäisiä ja samanlaisia tovereita, joiden kanssa voi leikkiä, mutta sittenkin hän varmasti monta kertaa vaipui ajatuksiinsa muistellen rakasta kotia siellä kaukana. Joskus kävi joku tuttavakin koululla ja toi terveisiä kotoa. Kerran sitten tuli surusanoma. Kerttu-täti sen toi. Hän näytti viittomilla hautaa ja sitten — vaaria. Eeva ymmärsi. Rakas oli vaari Eevalle aina ollut, siksi täytti suru ja kaipaus taas lapsen mielen.

Lähestyypä sitten päivä, jolloin joululoma alkaa. Iloinen odotus valtaa Eevankin — kotiin, kotiin äidin ja omaisten luo! Pian tuleekin tuo kaivattu päivä. Jo aamuhämärissä nouseaan

Kärsivä Kristus

ylös ja kaikki ovat reippaalla mielellä. Nopeasti matka kuluu ja päämäärä lähenee. Juna pysähtyy viimeiselle asemalle ennen Jyväskylää. Mitä — Eeva näkee jotakin, mikä panee pikku sydämen pamppailemaan riemusta! Tuolla ulkona seisoo äiti ja onhan siellä toinenkin tuttu Sanna-täti. He katselevat etsivinä vaunun ikkunoihin. Eeva huiskuttaa kovasti — tänne, tänne — jo, jo nyt huomasivat! Mikä iloinen jälleennäkeminen! Pikku kädet kiertyvät äidin kaulaan ja ilon kyyneleet välkkyy silmänurkassa. Juna nytkähtää jälleen liikkeelle. Eeva saa tietää, että äiti ja täti ovat tulleet häntä vastaan. Niin paljon on nyt puhumista. Tuleepa sitten puhe vaarin kuolemasta. Taas täytyy Eevan ja äidin itkeä, niin rakas oli poismennyt. Hyvä on näin kahden itkeä, se helpoittaa.

Jo tullaan Jyväskylän asemalle. Pian on Eeva jälleen kotona, missä kaikki on entisellään. Ei sentään ihan kaikki — vaarin paikka on tyhjä. Se tuntuu niin oudolta aluksi. — Nyt Eeva saa näyttää, mitä hän on oppinut. Ihmeellistä on kuulla hänen selvästi lausuvan monta sanaa. Liikutus täyttää monen sydämen.

Sitten eräänä päivänä äiti muistuttaa, että Sanna-tätihän käski tulla siellä käymään. Eeva ei tahdo olla heti valmis. Kun äiti kysyy syytä siihen, sanoo hän, että siellä on se setä, joka kuulee. Varmasti hän pyytää Eevan puhumaan ja Eeva on ujo, ei hän uskalla. Viimein saa

Paikkakunnan kuurot vierailulla Mikko Salmen kodissa, Pohjalahden rannalla

äiti Eevan houkutelluksi mukaan sanomalla, että voi olla niin, ettei se kuuleva setä olekaan kotona.

Niin tuli Eeva meillekin käymään taas pitkää aikaa. Minäkin „kuuleva setä“, satuin olemaan kotona. Voi kuinka Eeva olikaan kasvanut ja lihonut! Kylläpä se koulu oli saanut paljon aikaan siinä suhteessa.

Eeva istuu hiljaa ja hiiskahtamatta. Vihdoin hän sanoo muutamia oppimiaan sanoja. Mikä suuri hetki! Nyt jos koskaan selkeni minulle niiden monien opettajien uhrautuva toiminta, jotka opettavat monet pienet kuuromykkät puhumaan! Olihan siinä pikku Eeva kauniina esimerkkinä siitä. Liikuttava ilo täytti mieleni, kyyneleet tahtoivat nousta silmiini. Eevakin voi siis oppia puhumaan! Se oli niin ihmeellistä, mutta totta!

Kyllä varmaan Eevastakin tuntui hauskalta lausua oppimiaan sanoja, jotka toiset heti ymmärsivät. Ja lisää hän tahtoi oppia. Helppo niitä olikin opettaa, kun opettaja siellä koulussa oli tehnyt vaikeimman työn.

Nyt tätä kirjoittaessani on pikku Eva taas siellä kaukana, Kuopion kuurojenkoulussa lisää oppia saamassa. Kohta tulee kevät ja sitten pian on jo Eevakin taas täällä. Varmasti on hän silloin jo oppinut paljon uusia sanoja — ja sitten kerran tulee aika, jolloin hän voi esittää ajatuksensa sujuvasti puhumalla.

Rinnasta nousee huokaus: Varjele rakas Jumala Eevaa ja suo, että hän maailmanranta kulkieksaan säilyttäisi lapsenuskonsa Sinuun. Olethan hyväksi nähnyt ottaa pois häneltä kuulon, ettei hän kuulisi sitä pahaa ja huonoa, mitä maailmassa saa kuulla. Suo, että hän kaikessa oppisi huomaamaan Sinun tahtosi ja että hän kerran kasvaisi kunnon kansalaiseksi, joka levittäisi iloa ja valoa kohtalotoveriensä keskuuteen.

A. K—s.

MIKKO JA MARIA SALMEN OMA KOTI

Tällä kerralla painatamme Kuuromykkäinlehteen Mikko ja Maria Salmen oman kodin kuvan. Missä se on? Se on kaukana Pohjanlahden rannalla, saaristossa Uudenkaupungin lähellä Lokalahden pienessä pitäjässä. Lokalahdelle mennään linja-autolla Turusta. Noin kaksi tuntia kestää automatka kirkolle. Siitä kävellään noin 3—4 kilometriä mäntymetsän helmassa kulkevaa kaunista tietä kunnes tulee vastaan muutamia pikku taloja meren rannalla. Yhden noista taloista omistaa Salmen perhe. Mikko S. rakensi uuden kotinsa v. 1928 omalle maapalstalleen. Sekä maa, 2 1/2 tynnyrialaa, että rakennukset ovat omien käsien työllä hankittua. Talon ympärillä on peruna- y.m. viljelysmaat ja puutarha sekä mainio sauna lähellä meren kalliorantaa. Mikko on etevä kirvesmies ja vaimonsa etevä emäntä. Maria on ennen nuorena ollessaan pitänyt muutamia vuosia yksityistä kuuromykkäinkoulua Eurajoen pitäjässä alkaen v. 1894. Siellä hänellä oli 11 oppilasta. Raumalle muutti hän vanhempainsa kanssa sittemmin ja opetti sielläkin erästä kuuroa nuorta miestä. Sekä Mikko että Maria ovat Turun k.m. koulun käyneitä oppilaita. Heidän kotinsa on siisti, hyvin kaunis ja viihtyisä. Siellä asuu onni ja tyytyväisyys.

Sunnuntaipäivä Mikko Salmen talossa

KUINKA ÄITIEN PÄIVÄÄ VOIDAAN VIETTÄÄ

I. KOTONA

Suomen lippu vedetään aamulla salkoon tai jollei sellaista ole, niin kodin pöydälle hankitaan pieni Suomen pöytälippu, jonka lapset voivat itsekin tehdä.

Äiti herätetään aamulla lasten laululla.

Kun äiti nousee ylös, johdetaan hänet heti kahvipöytään, jonka lapset ovat omin neuvoin järjestäneet ja koristaneet. Äidin eteen on pöydälle asetettu kukkamaljakkoo, missä kukkien puutteessa saa olla esim. havuoksiakin. Mahdolliset pienet lahjat, mieluummin lasten itse valmistamia, pannaan esim. äidin kahvikupin viereen.

Äitien päivänä koettakoon valmistaa äidille niin paljon kuin mahdollista lepoa ja vapautta kaikaista tehtävistä.

Muilla paikkakunnilla olevat lapset ja nuoret tervehtivät äitiä kirjeen, sähkösanoman tai kauliin kortin muodossa.

II. KODIN ULKOPUOLELLA.

Mennään hautausmaalle, missä lauletaan virsiä ja koristetaan äidin hauta kukilla tai havunoksilla, jollei sitä ole jo aamulla tehty.

Illalla järjestetään koulusaleihin ja muihin sopiviin huoneustoihin erityisiä juhlatilaisuuksia, joiden ohjelmaan kuuluu laulua, puheita, kertomuksia, vuorolausuntaesitys sekä pullakahvit, mutta ohjelma ei saa olla liian pitkä. Kaikki paikkakunnan äidit on juhlaan erityisesti kutsuttu. Nuorisoseurat, raittiusyhdistykset, opintokerhot, papit ja opettajat toivottavasti ottavat huolekseen tällaisten juhlien järjestämisen.

Olisi kaunista, jos hyvissä ajoin ennen äitien päivää voitaisiin kerätä raha- tai muita lahjoja kelpo äitien ja leskien auttamiseksi ja ilahduttamiseksi, ehkäpä myös kesävirikistyksen järjestämiseksi jollekin sairaalle tai liikarasittuneelle äidille.

Äitien päivää vietettäköön hiljaisesti ja arvokkaasti. Äitien päivä olkoon perherakkauden, kiittolisuuden ja lupauksen päivä.

Huom.! Äitienpäiväjuhlien valmiita ohjelmia voi tilata kirjakaupoista ja „Kodin“ konttorista os. Helsinki, Hietalahdenranta 17. Hinta 5 mk.

JÄRVELLÄ

(Muistelma kesäiseltä huvireissulta)

Me olimme Taunon kanssa päättäneet lähteä siinä neljän seuduissa iltapäivällä järvelle huvitelemaan. Oli yksi niitä viime kesän hiostut-

Mikko Salmen oma koti Lokalahdella

tavia elokuun alkupäiviä. Tällaisena päivänä, jos milloin, kaipaa veden äärelle. Siispä varustimme eväspussin ja onkivehkeet mukaan ja lähdimme, kotiväen jäädessä pelkäämään ukonilmaa.

Minä peräydyin viime tingassa lähtemästä oikopolkua, jota olimme alkuun aikoneet mennä. Ja niin minä lähdin pyörällä maantien kautta, joka on kuitenkin paljon pitempi. Aijoin jättää pyöräni jonnekin Saukonperälle ja kulkea lopun matkaa jalkasin.

Saavuttuani lähelle Saukonperää muutin kulkusuuntaa oman mieleni mukaan. Jätin pyöräni erään niityn laitaan vesakkoon ja vielä peitin varmuuden vuoksi risuilla ja sammalla, ettei sitä vaan kukaan varastaisi. Sitten lähdin oikasemaan järveä kohti. Mutta kappaleen matkaa kuljettuani jouduin niin tiheään metsikköön, että sain käsin raivata tietä päästäkseni eteenpäin. No, enpä olisi uskonut, että minä tällaiseen paikkaan joudun, joka on kuin mitään aarniometsää! Mieleeni muistui entisen koulupojan määritelmä aarniometsästä: »*Aarniometsä on sellainen metsä, johon ihmisen käsi ei ole koskaan jalkaansa pannut*». Hm! Siltä näyttää!

Kun olin kuluttanut kaksinkertaisen ajan, minkä tien kautta mennessä olisin tarvinnut ja yhden kerran kokonaan — eksynyt, löysin vihdoin oikean polun tapaisen, jota seurailen saavuin järvelle johtavalle tielle.

Perille päästyäni näin Taunon jo toisella rannalla alkaen järveä rantaamalla tulla minun puolelleni.

Oh, miten kuuma olinkaan! Istahdin ranta-kalliolle hikeä kuivailemaan ja nautin järven vilpoisasta tuulesta.

Tauno laittoi tultuaan molemmille onget valmiiksi ja me rupesimme onkimaan. Mutta kala ei syönyt. Minä seisoin rannassa ja vahtasin silmä kovana kohoa, milloin se painuu, aivan Taunon neuvojen mukaan, sillä en ikipäivinäni ollut onkinut ennen.

Tauno lähti kappaleen matkan päähän koetamaan, jos siellä söisi paremmin, vaan minä jäin edelleen samaan paikkaan. Mutta kuinka ollakaan! Tulin astuneeksi hetteeseen johon vajosin polviani myöten. Jätin ongen veteen ja kaasoin kengistäni veden ja väänsin sukat puunoksalle kuivamaan. — Olin aivan unoh-tanut koko ongen.

Jälleen muistaissani silmäsin sitä... Kohoa ei näy missään ja vapakin on menossa, että kouransija vaan näkyy. Mitähän jos...!

Nostin koukun näköksälle. Kirkas kala pyristeli kourussa. Säikähdin pahanpäiväisesti. Aivan totta!

Tapailin kalaa kiinni, sillä tietysti oli onki otettava pois suusta. Sain sen vihdoinkin jotenkuten kouraani, mutta onkea en saanut pois koettaissani sitä hellävaroen irroittaa. Siispä minä ajoin ottaa sen hengiltä, ennenkuin vedän koukun pois. Muistin jostakin jolloinkin luke-neeni, että kala on tainnutettava iskemällä sen pää jotain kovaa esinettä vasten. Tainnutettua on se tapettava irroittamalla pää muusta ruu-miista. Siispä minä seurasin neuvoa ja lyödä lopsein kalan päätä kalliioon, kunnes se herkesi liikkumattomaksi. Pään jätin paikoilleen, koska minulla ei puukkoa ollut. Vedin sitten koukun ulos ja surkuttelin suuresti kalaparkoja, joilta ilmielävänä reväistään koukku suusta. Sillä tiedänhän kalan olevan kipua tuntevan, kuten muutkin elävät olennot. Mutta kun kala on mykkä, ei se voi ääntää eikä vaivojaan vaikertaa.

Sitten minun piti taas varustaa onki syötti-neen pyytämään. Syötti oli kyllä minun mielestäni ihan hyvä vieläkin. Ainakin peitti mato koukun, niinkuin Tauno sanoi pitävän tehdä. Juuri kun selvittelin siimaa, joka oli hiukan sotkeutunut, huomasin, että paikalle oli tullut muutamia lampaita. Ja ne veitikat olivat vetä-neet Taunon eväspussista leivänpuolikkaan, jota nyt miehissä syödä hokelsivat. Tietysti juoksin kiireen kaupalla eväspussia pelastamaan ja ajoin lampaat tiehensä. Kun sen sain teh-dyksi, muistin vasta katsoa miten onkeni oli käynyt. Minä olin sotkenut siimaan omat jal-kani niin pahoin, että ison aikaa sain selvitellä, ennenkuin irti pääsin. Ja siima oli kohon rajasta poikki jonka solmesin niin hyvin kuin taisin. Ja kaiken kukkuraksi syötti tietysti tipo-tiessään! Taunolla niitä olisi ollut. Mutta koska en viitsinyt lähteä rämpimään vetelää rantaa Taunon luokse, päätin kaikessa hiljaisuudessa selvitä pulasta omin neuvoin.

Käänsin pari turvetta ja onnistuinkin löytä-mään onkimadon. Jälleen muistin lukeneeni, että madolle tekee kovin kipeää, kun se elä-vänä pannaan ongenkoukkuun. No, senhän nyt arvaa! Minäpänsä tapan sen ensin syököön kala sitten jos tahtoo.

Ja minä asetin madon kalliolle ja nipistin terävällä lastulla pään poikki. Mutta se kie-muroi vaan entiseen tapaan. Leikkasin vielä toisestakin päästä palan pois. — *Eikä se kuollut sittenkään!* —

Ja minä katselin aivan neuvottomana moko-maa elävää, joka ei vaan kuole, vaikka minä olin mestannut molemmat päät... Vedin sen vielä kokeeksi keskeltä poikki, mutta tulos oli aina sama: *Se eli sittenkin!*

— Koska sinä et kuole konstilla ei millään, täytyy sitten panna vaan sellaisena kun olet! Ja minä pistin madon melko kylmäverisesti koukkuun ja viskasin ongen mahdollisimman kauvas järveen. Saatu saalis innosti uutta yrittämään. Mutta kala ei syönyt sen enem-pää. Enkä nähnyt niistä enää merkkiäkään.

Siispä päätin lähteä sinne, missä Taunokin oli, olkoon, että vetelä ranta oli kahlattava sinne päästäkseni! Sukkani olivat kyllä likomärät muutenkin.

Kokosin molempien kampeet käsivarrelleni ja onki olalla rämmin hyllyvää järvenrantaa. Vettä oli paikoin polviin asti. Perille päästyäni väänsin ensityökseeni sukkani kuivaksi. Mutta kun yritin niitä jälleen jalkaan kiskoa, repesivät hauraat varret nyrkin mentäviin reikiin. Ja vih-doin niillä ei tehnyt enää mitään. Ja vieläpä minä olin niihin kutonut samana päivänä uudet kantapäät! Mutta sellaisista nyt viisi!

— Älä putoa järveen! varoitteli Tauno väliin, joka oli kylläkin tarpeellinen varoitus, sillä minä olin niin onkimistouhussa, etten muistanut aina kylliksi varoa petollista rantaa.

Silmäsin ympärilleni. Ja voi, miten täällä on näin kaunista! huudahdin kummastuneena. Sillä järvi oli nyt todella kaunis. Ihan toisellainen, kuin tullessamme. Silloinen vireä tuuli oli tyventynyt. Ympäröivät metsät kuvastuivat kauniina veden kalvoon ja järven pohjassa näki taivaan kannen.

Olin aina ihailut postikorteissa näkemiäni järvimaisemia ja tuumailut, ettei meidän jär-venne voi olla koskaan niin kauniita. Mutta nyt pä ymmärsin, että kuvat olivat otetut silloin, kun järvi oli aivan tyven. Kelpasi tätäkin jär-veä nyt katsoa ja ihaila, (joita molempia tein sydämmen pohjasta!)

Olin jo kyllästynyt onkimaan ja Tauno esit-teli, että lähdeittäisiin Majavan järvelle soutele-maan kun tältä Umpiselta emme löytäneet venettä. Tauno lupasi viedä oikotietä, jota oli kilometrin verran ja en todellakaan ehtinyt pitkästyä kulkemiseen kun jo järven sininen selkä avautui eteemme. — Sehän tuli niin, äkkiä sieltä, että olin päälleni pukata! veistelin Taunolle.

Löysimme veneen ja soutilimme ehkä tun-nin verran. Eli paremmin sanoen: Tauno

URHEILUOSASTO

K.U.L:n LIITONEUVOSTON KOKOUKSESSA

maalisk. 26 p:nä 1933 olivat saapuvilla seuraavat edustajat: Janne Lehtimäki (Valpas, Turku), Armas Suikkanen (Viipurin K.-U.), Milja Kolari (Kuopion K.-U.), Lahja Kuukkanen (Jyväskylän K.-U.), Tyyne Mäkinen (Pietarsaaren K.-U.), Carl-Eric Martola (Vaasan K.-U.), Jussi Luomajoki (Helsingin K.m. U.-s.), Hannes Ylén (Hämeenlinnan K.-U.), Matti Katainen (Tampereen K.-U.) sekä liittohallituksen jäsenet, puheenjohtaja Eino Karilas, varap.johtaja Antti Jokelainen, Emil Mattila, Martti Mikkolainen sekä sihteeri R. Pitkänen. Kymnlaakson Tähdän virallinen edustaja ei ollut sattuneesta syystä saapunut kokoukseen.

Puheenjohtaja E. Karilas lausui osanottajat tervetulleeksi, katsoen kokouksen laillisessa järjestyksessä koollekutsutuksi ja päätösvaltaiseksi ja ilmoittaen myönnetyksi pyynnöstä 4:lle asianharrastajalle lupa kokouksen seuraamiseen.

Tampereella pidetyn liittoneuvoston kokouksen pöytäkirjan lukemisen yhteydessä ilmoitettiin, ettei silloin esilläolleesta urheilulehti-hankkeesta vielä ollut voitu ryhtyä totta tekemään — vallitsevan ajan takia. I. Vuorisen aikoinaan alullepanemaan ikämiesten mestaruuskilpailujen järjestämisehdotukseen rata- ja kenttärheilussa oli H:gin seura ilmoittanut suhtautuvansa kielteisesti, ja kun se ei muutenkaan saanut kannatusta, poistettiin se kokoukseen päiväjärjestyksestä.

Helsingin Kuuromykkäin Urheiluseuran edustaja Jussi Luomajoki pyysi saada vuoden 1934 hiihtomestaruuskilpailut, samoin kuin saman vuoden kesäurheilumestaruuskilpailutkin pidettäväksi Helsingissä mainitun seuran 30-vuotijuhlan yhteydessä. Liittoneuvosto päätti kiitolisuudella antaa vuoden 1934 kilpailujen järjestämisen Helsingin K.m. Urheiluseuralle.

Joukkuehiihtokiertopalkinnon tultua loppukilpailuna Turun Valppaan omaisuudeksi, päätettiin uudeksi joukkuehiihtokiertopalkinnoksi tilata katajainen tuoppi hopeavanteilla. Sen tulee olla kaikinpuolin ensiluokkaista, kuoron mestarin käsityötä. Muutamat tahtoivat kylläkin hopeista tuoppia, mutta kun sellaista ei kuurojen käsistä synny, joutui tämä puoli äänestyksessä häviölle, saaden vain 2 ääntä. Katajaisen tuopin etuna oli tässä myöskin se, että mitä kauvemmin siitä kilpaillaan, sitä suuremmaksi

sen arvo nousee, vanteisiin kiinnitettävien hopealevyjen vaikutuksesta.

Viipurin K.-U. oli anonut lupaa saada järjestää omat seuramestaruuskilpailunsa liiton mestaruuskilpailujen aikana Viipurissa elok. 5 – 6 p:nä 1933. Tähän suostuttiin.

C. I. S. S:n hallitukselta oli saapunut kutsumus olympialaiskisaan valmistavaan kongressiin Köpenhaminassa elokuun 19—21 p:nä. Tähän kongressiin päätettiin lähettää kaksi edustajaa, K.U.L:n ja N.D.I:n puheenjohtaja E. Karilas sekä samojen liittojen sihteeri-rahastonhoitaja R. Pitkänen. Mahdollisen esteen sattuessa jommallekummalle valittiin suljetuilla lipuilla toimitetun äänestyksen kautta varamiehiksi E. Mattila 9 äänellä ja Hj. Sandblom 6 äänellä. A. Jokelainen sai myöskin 6 ääntä, mutta puheenjohtaja ratkaisi vaalin Sandblomin eduksi. Valituille edustajille evästykseksi lausuttiin toivomus, että ensi olympialaiset kisat pidettäisiin Ruotsissa jonne meillä on paras mahdollisuus lähettää hyvä kilpailujoukkue.

Hj. Sandblomin vastalauseen johdosta Tampereen mestaruuskilpailuissa suoritetusta kunnia-palkintojen jaosta päätettiin kehoittaa vast'edes mestaruuskilpailuja järjestäviä seuroja ennakoita ilmoittamaan mahdollisista kunnia-palkinnoista, mitä ja missä lajeissa niitä tulee olemaan, että urheilijat voisivat valita lajinsa niiden voittamista silmälläpitäen ja säästyisivät harmilta menettäessään muuten ansaitun kunnia-palkinnon jonkun lajin puuttumisen vuoksi.

Hyväksyttiin tehty ehdotus joukkuekilpailujen osanottomaksujen siirtämisestä Liitolle, koska liitto kustantaa niihinkin lajeihin kaikki palkinnot. Sensijaan päätettiin jättää liittohallituksen harkittavaksi ehdotus mestaruuskilpailujen voiton tahi tappion jakamisesta liiton ja järjestävän seuran kesken, mikä asia otetaan sitten uudelleen esille Viipurissa pidettävässä liittoneuvoston kokouksessa.

Merkittiin pöytäkirjaan luvan myöntäminen seuraottelun järjestämiseen Helsingin—Hämeenlinnan urheiluseurojen kesken, vaikkakin tämä asia kuuluu yksinomaan liittohallituksen käsiteltäviin.

Päätettiin lähettää K.U.L:n puolesta kaksi henkilöä neuvontamatkalle huhtikuun 29—30 päivinä Viipuriin.

(Jatk. s:lta 46 JÄRVELLÄ.)

souti ja minä istuin perässä enkä tehnyt yhtään mitään. Nautin vaan!

Laskimme vihdoin toiselle rannalle, johon Tauno pisti nuotion palamaan. Minua alkoi nukuttaa hirveästi ja ilta oli käynyt äkkiä pimeämmäksi. Huomaamattamme oli taivas vetäytynyt pilveen, vaikka päivä oli ollut aurinkoinen. Minä aloin tahtoa, että lähdisimme jo kotiin ehkä tulee vielä sade ja ukonilmakin. Mutta Tauno pani vastaan. Hänen mielestään voisimme täällä viipyä huoletta aamuun asti. Mikäs on hätänä, onhan latoja lähellä, jos sataa!

Mutta minä en tahtonut jäädä, sillä en ollut aikonut olla kuin ehkä puoliyöhön. Silloin olin arvellut olevani kotona. Mitähän vanha isäni ajattelee? On varmaankin niin levoton ettei voi nukkua! — Ei, kyllä meidän on lähettävä nyt heti! sanoin lujasti. Ja Taunon oli toteltava — vastenmielisesti.

Pimeys sakeni sakenemistaan. Ei ollut helppo kulkea kaikenlaisia kinttupolkuja, joita Tauno edellä asteli. Minä ihmettelin, miten kumman lailla jaksan kotiin sillä minua nukutti kovin.

Saavuimme vihdoin niille main, jonne minä olin jättänyt pyöräni. Kehoitin Taunoa kulkemaan edelleen, minä kyllä saavutan hänet pian pyörällä ajaen. Ja aina väsymätön Tauno lähti reippaasti astumaan kotiinpäin.

Salainen kauhu sydämissä juoksin pitkin niittyä sinne, jossa arvelin sen paikan olevan johon olin pyöräni piiloittanut. Mutta vaikka kuin koetin hakea, en löytänyt mitään. Raapaisin jo tulitikulla valkeankin, vaan sen valossa näytti kaikki niin aavemaisen kamalalta, etten tohtinut toista tikkua enään polttaa. Eikä pyörää löytynyt. En tohtinut kauvempaa viipyä, sillä nyt oli minun kuljettava ihan

yksin tuo monen kilometrin metsätaival. Tauno menee jo tietysti niin kaukana, että minun on mahdoton häntä astumalla saavuttaa. Ilkeästi karmi selkäpiitäni tämän todellisuuden ajatus.

Kun pääsin maantielle, aloin juosta repputtua, niin lopen väsynyt kun olinkin. Sillä vielä kajasti heikko toivo saavuttaa Tauno.

Äkkiä ilmestyi pimeästä eteeni jokin mieshenkilö. Minä ajoin mennä sivu muina miehinä . . . Mutta olio pysähty kohdalleni, eikä menekkään ohitseni . . . Verta hyytävä kauhu kouristi olemustani. »Maantieritari!» välähti aivoissani salamannopeasti. — Mitä minä nyt teen? Lyön korvalle ja lähden sitten juoksemaan! Ja sitä kauhua, mitä tunsin en yritä kuvata. Mutta ennenkuin minä ehdin tehdä mitään tyhmyksiä, muuttui rajaton kauhuni rajattomaksi iloksi, sillä samassa minä tunsin, ettei se toki ollutkaan mikään »maantieritari», vaan sehän oli minun oma ritarini, josta kiitos Luojalle! —

Tauno — joka muuten oli lähes yhtä peljästyneenä kuin minäkin — kuultuaan viimeisen kommellukseni, halusi heti palata uudelleen pyörää hakemaan. Mutta minä sanoin, ettei se kannata, ei sitä löydy pimeässä. Huomenna vasta päivänvalolla. Olkoon nyt siellä! Ei sitä kukaan löydä sieltä. Ja nyt rupeaa jo satamaankin. Pääsisi tässä vaan kotiin!

Ja päästiinhan sitä vihdoin, kun se aika tuli. Ja vaikka minä sain huomenna hakea pyöräni pois sellaisessa sateessa, että paidasta pitäin sain muuttaa kuivat vaatteet ylleni, en sittenkään kadu tätä järvireissua joka kaikesta kauhustakin huolimatta jäi yhdeksi kuluneen kesän hauskeimmista elämyksistä.

Anna Silvasti.

Luettiin selostus liiton toiminnasta vuonna 1932 sekä tilikertomus tilintarkastajien lausuntoineen, mikä puolsi tilivapauden myöntämistä rahastonhoitajalle.

Tavanmukaisten lopettajaismuodollisuuksien jälkeen julistettiin kokous päättyneeksi toivossa jälleen tavata Viipurin vanhassa kaupungissa tulevana kesänä.

Vastaisen varalle pantakoon mieleen, että kaikki liittoneuvoston kokoukseen aiotut keskustelukysymykset kirjallisine alustuksineen on lähetettävä puheenjohtajalle vähintään kaksi viikkoa ennen kokousta, että ne voitaisiin hallituksen puolesta tarkastaa ja seuloa valmiiksi eivätkä olisi turhaan kuluttamassa edustajien aikaa, kuten nyt monet vallan joutavat asiat. Parasta olisi jos keskustelukysymykset ennen tänne lähettämistä esitettäisiin asianomaisen seuran johtokunnalle joka ne oman lausuntonsa kanssa toimittaisi perille. *Ruuri.*

PAKINAA ERÄÄSTÄ ILLASTA

Oli maanantai-ilta. Satoi, niinkuin syksyllä yleensä tapaa tehdä.

Siitä johtui, että serkkuni Aija ja minä sinä iltana istuimme kotona — harvinaista kyllä, — yleensä tapasimme iltaisin olla muualla, paitsi ei kotona. Mamma oli mennyt Lottien ompeluseuraan ja Hanna-tätikin oli omilla teillään — „Riijaamassa“, väitti Aija, mutta minä kumosin moisen oletuksen mahdottomana. Hanna-tätikö, joka oli itse ahkeruus, hänkö hassaisi aikaansa ukkomiesten takia! Sehän olisi maailman kahdeksas ihme!

Joimme kuumaa mehua ja söimme vehnästä ja samalla jutustimme siihen tapaan kuin yleensä kaksi parinkymmenen ikäistä tyttölöystä juttelee. Aija yritti näytellä ahkeraa ja neuvoi heleän sinistä jumperia — (sininen on vaaleitten väri ja Aija on vaalea kuin kesäinen poutapäivä,

jos niin ontuvaa vertausta sopii käyttää). Mutta enimmäkseen hän kuitenkin pisteli leivoksia poskeensa ja hörppi mehua.

Sivumennen hän huomautti minulle:

„Hyvänen aika Hanna-täti varmaankin huomaa, miten leivokset ovat vähentyneet, saamme kaikei selkäämme“.

(Tuo selkäänsaaminen on nyt tietenkin kuvaannollisesti otettava, ei kai lukija usko, että nykyaikaiset nuoret naiset saavat vielä selkäänsä.)

Silti ei se estänyt Aijaa pistämästä uutta leivosta poskeensa.

„Ole huoleti“, sanoin minä, „jos joku saa selkäänsä, niin olen se varmasti minä“.

(Ihme kyllä, jos perheessä jotain menee hullusti, on syy ainakin muitten mielestä, useimmiten minun. Selvennykseksi lukijoille voin mainita, että olen eräänlainen syntipukki, perheen musta lammas. Miltei kaikki sukuni naiset ovat vaaleaverikköjä, minä yksin olen tumma ja siitä syystä useimmiten kunnioitettu vähemmän imartelevalla nimityksellä „mustalainen“. Siis jo ulkomuotoni puolesta sovin esittämään „mustan lampaan“ osaa.)

No, niin Aija ja minä istuimme siis hörppien mehua ja popsien leivoksia. Aija, kuten jo sanottu, neuloi jumperia ja minä, niin minä, — häpeä sanoa, — en tehnyt kerrassaan mitään. Ellei nyt tekemiseksi sanota sitä, kun katselee vanhoja Kuurom. Lehtiä. Lörpöttelimme kevyesti jazzista y.m. muotitansseista, elokuvista, Greta Garbosta y.m. Minä selailin Lehden urheiluosastoa ja Aijakin otti yhden käteensä.

„Tuossahan näkyy olevan Holopainenkin, vai on hänkin urheilija“, huomautti hän. Aija näes tuntee Holopaisen.

Siitä minä sain aiheen kertoa, kuinka mekin kuurot urheilemme. Naisetkin työntävät kuulaa, hyppäävät pituutta j.n.e.

„En minä vain viitsisi tuollaista. Minusta pesäpallo on paremmin naisille sopivaa urheilua“, sanoi Aija jonka „kärpäsenä“ pesäpallo tuppaa olemaan.

„Sinä unohdat, että olympialaisissakin oli naisten kilpailuja. Ja Helsingin Eläintarhassakin jo naisille järjestettiin 100 m juoksu“, väitin minä vastaan.

Väittelimme innokkaasti urheilun sopivaisuudesta naisille ja lopuksi innostuin minä siihen määrään, että kiskoin yltäni hameen ja puseron ja aloin vähissä vaatteissa voimistelulla. Väänsin itseni kippuraan, ojentelin koipiani ja käsiäni, kiersin vartaloni korkkiruuviksi j.n.e. Yritinpä seisoa käsilläni, mutta sillä kehnolla tuloksella, että kaaduinkin ja löin pääni tuolin jalkaan. Lopulta hain nuoran ja aloin sen kanssa hyppiä.

„Tiedätkös, nyrkkeilijätkin valmentautuvat hyppäämällä nuoran kanssa“, sanoin.

„Ehkä sinustakin tulee nyrkkeilijä loppujen lopuksi“, sanoi Aija hiukan ivallisesti seuraillessaan syrjästä hommiani.

„Ehkä, jos vain olisin poika, enkä tällainen rasavilli tyttöheilakka, vastasin vähääkään välittämättä hänen ivastaan. „Katsos, nyt näytän sinulle nykyaikaista nais-voimistelua, rytmillistä voimistelua“. —

Samassa kuitenkin eteisen ovi kävi. Minä arvelin mamman tulevan ja muistamatta pukuani ryntäsin eteiseen sytyttämään valon. Voi kauhistus! Mamma ei ollutkaan yksin, hän oli tuonut vieraan tullessaan.

Ryntäsin kiireesti sisälle taas ja aloin kiskoa hametta ylleni.

„Herran pieksut, Aija, siellä on rouva Berg ja minähän olen melkein paitasillani“, voivottelin, samalla, kun pukeuduin tulista kyytiä.

„Siihen se sinun“ rytmillinen voimistelusi jäi“, Aija nauroi mennessään toiseen huoneeseen tervehtimään vierasta. Sain itseni joten kuten kuntoon ja menin minäkin tervehtimään häntä.

„Rouva Berg luulee, että sinä aijoit ruveta nukkumaan näin varhain. Kuulin hänen sanovan sen äidillesi, ilvehti Aija minulle. Lennin tulipunaiseksi, toivoen hartaasti, ettei vieras huomaisi.

Rouva Berg on Aijan ja minun vanha kansakoulun opettajattaremme Aija ja minä olemme 7-vuotiaana pieninä pipanoina lukeneet iitä ja äätä hänen johdollaan. Joku voisi väittää minun panevan tässä omiani, eihän kuuro-„mykkä“ voi käydä kuulevain kanssa kansakoulua. Mutta minäpä en ollutkaan silloin vielä kuuro, olin vain huonokuuloinen, joten saatoin hyvin seurata opetusta kuulevain kanssa. Olen 6 1/2 v:n ikäisenä sairastanut aivokuumetta, mutta tulin vasta 9-vuotiaana umpikuuroksi. Sitä ennen saatoin hyvin kuulla kovan puheen. —

Rouva Berg ihmetteli, miten näistä molemmista on tullut pitkiä tyttöjä, entisistä pienistä ensiluokkalaisista. „Niin ne vain vuodet menevät“, huokasi hän.

Aija neuloi edelleen jumperiaan ja minäkin pengoin lipaston laatikosta käsityön, etten näyttäisi vallan laiskalta.

„Voi, voi kun te molemmat olette ahkeria, niin sitä pitääkin olla“, sanoi rouva Berg ja tuli katsomaan töitämme.

Me istuimme hirveän ahkerina ja kunnollisen näköisinä. Aija ja minä, ikäänkuin emme koskaan olisi kuulleetkaan jazzista ja elokuvista, vaan olisimme aina istuneet joka ilta kotona käsitöitä tehden. Aija vain vilkaisi minuun salaviihkaa veitikka silmissään ja kuis-kutti jotain „rytmillisestä voimistelusta“. Olin

vähällä purskahtaa nauruun ajatellessani, kuinka, olin hät'hätää kiskonut vaatteet ylteni. Samalla satuin vilkaisemaan alaspäin pukuuni ja hokasini kauhukseni hameeni olevan nurinpäin! Kiireissäni olin ollut hiukan huolimaton. Katsahdin varovasti vieraaseen, toivottavasti hän ei ollut huomiannut, miten hassusti olin puettu, mitä hän mahtaakaan ajatella minusta! Hän näkyi syventyneen keskusteluun mamman kanssa. Mutisin jotain virvokkeista ja poistuin kiireen vilkkaa keittiöön. Ennätin nähdä, miten Aijan suupielet nykivät, ilmeisesti tilanne kävi hänen nauruhermoilleen liiaksi.

Kohta hän ilmestyikin keittiöön ja istuutui lähimmälle tuolille purskahtaen nauramaan.

„Miten hassua, ensin sinä ryntäät miltei pelkässä paidassa vierasta vastaan eteiseen ja sitten menet häntä tervehtimään hame nurinpäin päälläsi. Kyllä sinä näytit mainiolta siinä sohvalla käsitöinesi“, Aija nauroi.

„Niin, no, eihän minä, — vahingossahan minä“, — puolustelin itseäni jonkun verran nolona.

„Se voimisteluko sen sai aikaan“.

Olin ehtinyt kääntää hameeni oikein päin, enkä ollut huomaavinani tuota pientä piikkiä, ryhtyessäni hommaamaan virvokkeita vieraalle.

„Joka tapauksessa on tämä ilta mennyt aika hauskasti“, sanoi Aija.

„Niin kai, kun olet saanut pitää lystiä minun kustannuksellani, sanoin minä hiukan happamasti. *Mila*

Tietoja kotimaasta

Ehtoollis-Jumalanpalveluksia kuuromykkäille pidetään huhtikuulla m.m. seuraavissa paikoissa:

Hyyinkään Ävikissä 1:nä pääsiäispäivänä kello 12.

Hämeenlinnassa pääsiäismaanantaina klo 1 päivällä.

Tyrvöällä sunnuntaina huhtikuun 23 p:nä pappilassa kello 10.

Porissa sunnuntaina 30 p:nä klo 11 ap.

Huugo Nyberg.

Jumalanpalvelus ja Herran Pyhä ehtoollinen pidetään kuuromykkäille pitkänperjantaina huhtik. 14 p:nä klo 1 päivällä Viipurin maalaisseurakunnan kirkossa.

Vihittyjä. Viime kesäkuun 25 p:nä vihittiin Vähällä-Raumalla rouva *Rosa Knuutila* ja herra *Kustaa Vainio* Kiukaisista.

Pyydämme oikaista „Kuuromykkäin lehdessä“ olleen ilmoituksen: Oli nim. painettu, että Viipurin Kuurom. yhd. pöytäkirjantarkastajaksi valittiin hra Arvi Tolpo ja pitäisi olla: hra *Aleksanteri Tolpo*.

Lahjoitus. Suomen Kuuromykkäin Liitolle on neiti Ina Nordlund Porista lahjoittanut 2 kappaletta Osakeyhtiö Surdus Aktiebolagetin osakkeita.

Maksamaan pitäjään Vaasan lähellä muutti viime toukokuussa kirkkoherraksi nuori merimieslähetyssaarnaaja pastori *Daniel Orädd*, joka osaa hyvin puhua kuuroille viittaamallakin. Hän on syntynyt ja kasvanut Helsingissä ja hänellä oli kuuromykkä kasvattivelji (*Sigurd Månsson*), jolta hän oppi viittomakielen. K:herra Orädd rakastaa kuuroja ja on jo pitänyt hartaushetken Maksamaan kuuroille. Kuvamme on otettu silloin kun rov. Nyberg kävi Maksamaalla viime maaliskuussa. Kuvassa näkyy kirkkoherra Orädd ensimmäisenä vasemmalta katsoen. Hän on ollut muutamia vuosia merimieslähetyssaarnaajana Antwerpenissä Belgiassa, josta muutti Maksamaalle.

Maksamaan kuurot, kirkkoherra Orädd ja rovasti Nyberg jumalanpalveluksen jälkeen

50-vuotias. Helmik. 8 p:nä täytti 50 vuotta *Hilta Melanen* Mäntässä. Hän on käynyt Jyväskylän kuuromykkäinkoulua. Hän hoitelee suurella innolla kuurojen asioita kotipaikkakunnallaan Mäntässä, jossa asuu vanhan äitinsä kanssa uudessa omassa sievässä kodissa. Hilta M. on Mäntän kuurojen keskeisin henkilö, joka huolehtii myös siitä, että ompeluseura on toimessa, kuurojen lehdet leviävät ja heidän asiansa tunnetuksi tulee. Ahkera käsi-työihminen Hilta myös on. Hän kutoo ja virkkaa taitavasti ja on hänen käsitöitään myyty Helsingissäkin. Onnea!

Kuolleita. Sunnuntaina maalisk. 19 p:nä kuoli Helsingissä äkkiä leskirouva *Mimmi Lagengrén*, joka oli Helsingin kuuromykkäin vanhimpia. Hän oli liki 80 vuotias. Hän alkoi sunnuntaina lähteä kirkkoon ja puki pyhävaatteet päällensä. Mutta kesken pukemisensa sai hän sydänhalvauksen ja sai kutsun tulla taivaan kirkkoon jumalanpalvelukseen.

— Viime maaliskuun 8 p:nä kuoli Purmon pitäjässä Pohjanmaalla *Johanna Holmqvist* (Ejde), liki 50 v. vanhana. Pitkällinen vaikea tauti lopetti hänen maallisen elämänsä. Vainaja oli läpikäynyt Pietarsaaren kuuromykkäinkoulun.

— Työmies *Herman Stén* kuoli Toejoella lähellä Porin kaupunkia viime lokak. 29 p:nä 52 vuoden ikäisenä. Häntä jäi suremaan kuuleva vaimo ja 2 lasta.

Viipurin Kuuromykkäin ompeluseura piti maaliskuun 16 p:nä 1933 muistokokouksen, ompeluseuran jäsenen rouva Hilma Kaalikosken äkillisen pois siirtymisen johdosta. Varapuheenjohtaja piti muistopuheen, kuinka vainaja oli aina heidän keskuudessaan herttainen ja iloinen ja jätti jälkeensä hyvän ja kauniin muiston. Ompeluseuran jäsenet nousivat kunnioittaen vainajan muistoa.

Viipurin Kuuromykkäin yhdistys viettää pääsiäis-iltaman huhtikuun 14—17 p:nä kello 18 (6) illalla Keskuskansakoululla. Ohjelma on runsas ja monipuolinen. — Tervetuloa kaukaa ja läheltä!

Kihlauksensa ovat julkaisseet *Vaino Malkki* Vahvialasta ja *Helmi Tihverä* Kivvusta.

Ävikin vanhainkotiä ovat lahjoituksilla muistaneet seuraavat: Eras vanhain kurojen ystävä 2 tuhatta markkaa, Sandra Kyla-Uotila, Aura 30 mk., Kuuromyökkäin jumalanpalveluksissa, Oravaisissa 24 mk., Maksamaassa 30 mk. ja Väyryssä 27 mk. Kaikista lahjoista sydämellinen kiitos.

Porin piirin Kuuromyökkäin auttajayhdistys oli järjestänyt kuusijuhlan loppiaisillaksi Tyttölyseon voimistelusalini. Tilaisuuteen oli saapunut kuuromyökkäiä sekä muita asianharrastajia yhteensä noin 80 henkeä. Avajaispuheen piti past. Vartia, jossa hän kauniisti selitti Itämaan tietäjien matkaa Jeesuslapsen luo. „Maidänkin aikanamme tähti vielä loistaa“, vakuutti puhuja, „vaan kirkas tähti taivaahan, se on sana Jumalan“. Puheen tulkitsi viittomalla opettajatar Viktoria Nordlund. Nti Flink oli harjoitellut viittomaan runon tilaisuutta varten, onnistuen esityksessään erinomaisesti. Kaunilta joulukertomuksia kertoivat neiti Saima Lehtonen sekä rva Sandra Ekblom'in tulkitsemana nti Flink. Past. Huttunen puhui mielellin painuvasti Itämaan tietäjien lahjoista Jeesuslapselle. Toivoa saattoi ehkä jonkun pysähtyneen arvioimaan omaa suhdettaan joulun lapseen. Tällaisille tutkittelijoille kuului rauhoittavasti puhujan sanat: „Jeesus ottaa vastaan syntimme ja huonotemme, heittäen pois päältämme ja unohtaan ne“. Tämänkin puheen tulkitsi viittomalla opettajatar Nordlund. Mainittakoon vielä ohjelmassa rva Hurttilan lausunta, hyvin esitetty satunäytelmä sekä Vähä-Rauman kansakoulun esittämät herttaiset joulutonttujen laulu-leikit. Ohjelmanumeroitien välissä oli yhteislaulua. Lopuksi kävi joulupukki ilahuttamassa läsnäolijoita, varsinkin lapset olivat kovin ihastuneita. Juhla oli kokonaisuudessaan hyvin onnistunut.

Liikuttuksella on mainittava se tyytyväisyys ja onnellisuus, mikä vallitsee kuuromyökkien keskuudessa, mutta siitä voi myöskin todeta: „Autuas ken sydämensä antaa Herran kätehen, suostuin hänen miehensä, känen tahtoons' tyytyen . . .“ *Mukana ollut,*

Kuopion kuulumisia. Kuopion Kuuromyökkä-Urheilijat järjesti huviretken Pitkäänlahteen Augusti Tuhkasan kotiin viime maalisk. 5 p:nä. Retkelle tuli vain 6 henkeä, neljä maskuliinia ja kaksi feminiinää. Muita, jotka olivat „yksimielisesti“ aikoneet retkelle, vaivasi influenssa, mutta lienee myöskin kuuluisa laiskuuden mato ollut syynä, että jäivät pois. — Oli mitä ihanin keväänen sää ja pian katkesi peninkulman taival reippaasti hiihtäessä. Perillä neltoiset kiehauttivat oitis kahvit. Rattoisasti kului päivä eväitä syödessä ja rupattellessa. Lisäksi hra K. Hämäläinen kertoi näkemäänsä mestaruuskilpailuista Kotkassa. — Pajumatkalle lähdettiin hämärissä ja saatiin ystävälliseltä talonväeltä kehoitus tulla toistekin. Kiitos vain vieraanvaraisuudestanne! —

Urhellijat järjestää ehkä toisen huvimatkan samaan paikkaan 1 pääsiäispäivänä, 16 p:nä huhtik. Toivotaan kaikki joukolla mukaan! — Lisäksi järjestettäne kesäjuhla ja kilpailut juhannuksen tienoilla, mutta siitä ensi numerossa lisää.

Kuuromyökkäinyhdistyksessä on jumalanpalvelus pitkänperjantaina klo 18. Mahdollisesti tulee pastori Arvi Simojoki puhumaan. *Mila.*

Porin Kuuromyökkäinyhdistyksen vuosikokous pidettiin 19 p:nä helmikuuta yhdistyksen huoneustossa, Pohjois-pitkät 16. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin nti Ina Nordlund ja pöytäkirjuriksi nti Saima Lehtonen. Nti Nordlund ensin pidettyään hartaushetken ja rukouksen toivotti läsnäolijat tervetulleiksi yhdistyksen vuosikokoukseen, jonka jälkeen nti Saima Lehtonen luki laatimansa kulu-neen vuoden vuosikertomuksen, joka hyväksyttiin. Vuosikertomuksessa selviää, että yhdistys kesäkuussa muutet-

tuaan omaan kotiinnsa on syksystä asti pitänyt joka pyhä hartaushetkiä ja iltasin on ollut iltama tai keskusteluiltoja. Koti on ollut kaikkina aikoina k.m. käytettävänä. Matkustajat ovat saaneet siellä suojaa ja ravintoa. Paikkakunnan k.m. ovat työn loputtua kokoontuneet sinne lukujaan jatkamaan ja seurustelemaan. Yhdistyksen kodissa asuu vahtimestari rva Maria Yörläinen. Hän on aina valmis palvelemaan kohtalotovereita. Senjälkeen esitettiin yhdistyksen tilit ja tilintarkastajain lausunnon perusteella myönnettiin johtokunnalle ja rahastonhoitajalle vastuuvapaus.

Yhdistys on saanut ilmaiseksi paikkakunnan (Satakunnan Kansan) lehteä ja Kuurom. lehteä sekä Merimies-lehteä. Ompeluseura on pidetty kahdesti viikossa tiistaisin ja lauantaisin. Myyjäisiä kolme kertaa vuoden aikana, syksyllä, jouluna ja keväällä.

Yhdistyksen tilit osoittavat säästöä edelliseltä vuodelta 722:20, tuloja 20,098:—, menoja 20,177:15, säästöä tälle vuodelle 643:05. Lesken ropo-rahastossa 541:—.

Yhdistyksen johtokuntaan valittiin uudelleen samat virkailijat. Puheenjohtajaksi nti Ina Nordlund, varapuheenjohtajaksi rva Sandra Ekblom, sihteeri nti Saima Lehtonen, muina jäseninä rva Hulda Kanerva, hrat Artturi Eliasson, Uno Langén, Kalle Hurttila, Anselm Heiniluoma jäsenmaksujen kantajaksi.

Huivitoimikuntaan rva Elli Laitinen, hrat Sulo Laitinen ja Uno Tähkänen. Yhdistyksen talon valvojaksi herra Bruno Rautalammi,

Salon k.m. yhdistyksen vuosikokous oli maaliskuun 5 p:nä puheenjohtajansa kotitalossa Halikossa. Kokousta johtamaan valittiin Maiju Nieminen ja pöytäkirjaa pitämään Martta Nieminen.

Luettiin yhdistyksen vuosi- ja tilikertomukset, jotka hyväksyttiin sellaisenaan. Johtokunnalle myönnettiin vastu- ja tilivapaus.

Toimitettiin uudet vaalit ja johtokuntaan tuli valituksi Maiju Nieminen yhdistyksen puheenjohtajana ja sihteerinä, Alfred Heinonen varapuheenjohtajana, Kalle Iltanen rahastonhoitajana ja Albert Laine, kaikki uudelleen ja uutena jäsenenä Martta Nieminen, varalle A. Kaivolin ja Uno Virtanen.

Tilintarkastajiksi tulivat A. Kaivolin ja Yrjö Iltanen, varalle Oskari Lähdeniitty.

Karl Oskar Malmin muisto. K.O. Malmin syntymäpäivämuistoa vietettiin Mikkelin kuuromyökkäkoulussa helmik. 12 p:nä. Koulun juhlasali oli tilaisuutta varten koristettu sinivalkeisiin väreihin ja Malmin rintakuvan ympärille oli asetettu katajanoksista valmistetut käynnökset. Juhla alkoi klo 1/2 17. Silloin koulun opettajat ja oppilaat tulivat juhlaan. Ensiksi tarjottiin kaikille pullakahvit, jotka maistuivat hyvältä. Sen jälkeen ohjelma aloitettiin virrellä 410, josta laulettiin 1, 2 ja 5 säkeistö. Puheen Malmin lapsuudesta ja nuoruudesta piti v. t. johtaja J. K. Palomaa ja keskiluokkalainen Martti Lampen esitti runon „Ken on luonut?“ Varsin suurta hilpeyttä herätti poikain voimisteluliikkeet op. K. Kärkkäisen johdolla. Ne suoritettiin joustavasti ja taitavasti. Sitten näytettiin varjokuvia Savosta ja Lapista. Lopuksi piti op. Kärkkäinen rukouksen ja opettajat lauloivat nti K. Granlundin säestyksellä Maamme-laulun. Tähän päättyi tämä onnistunut muistojuhla, johon sekä oppilaat että opettajat olivat tyytyväisiä.

Kyminlaakson K.m. V.- ja U.-seura „Tähden“ vuosikokous pidettiin Kotkan Pohjalla tammik. 22 p:nä 1933. Kokouksen avasi edellisen vuoden puheenjohtaja herra O. Karvonen, minkä jälkeen kokouksen puheenjohtajaksi valittiin hra V. Sihvola ja sihteeriksi hra V. Koskinen. Esitettiin edellisen vuoden vuosi- ja tilikertomukset, mitkä sellaisina hyväksyttiin. Äänen laskijoiden tultua valituiksi, ruvettiin hommaamaan puheenjohtajaa v. 1933, joksikin tuli valituksi hra V. Sihvola (3 ehdokasta). Johtokuntaan v. 1933 tulivat valituiksi hra O. Rantalainen, rva Ella Mattila, hrat O. Karvonen, J. Mattila ja A. Kaipainen

sekä varalle rva Ida Rantalainen ja Rafael Karhulahti. Tilintarkastajiksi valittiin rva Lempi Karhulahti ja V. Heikkilä sekä varalle O. Liikkanen ja E. Tapper. Huvitoimikuntaan tulivat valituiksi O. Karvonen, Sirkka Laakso, E. Mattila, V. Sihvola kokoonkutsuja ja Arvo Sihvola.

Heti vuosikokouksen loputtua johtokunta pitämässään kokouksessa valitsi eri virkailijansa, varapuheenjohtajaksi hra O. Rantalainen, sihteeriksi ja jäsenkirjuriksi hra O. Karvosen, rahastonhoitajaksi rva Ella Mattilan, jäsenkirjuriksi J. Mattilan ja A. Kaipalaisen salkuttomaksi. — Urheiluseuralle osoitetut kirjeet Kotkassa hra Onni Karvoselle os.: Kotka, Suulisniemi. O. K.

Jyväskylän K.m. Urheilijat toimeenpani jäsenten väliset hiihtokilpailut Jyväskylässä helmik. 5 p:nä alkaen klo 11. Miehillä 10 km ja naisille 3 km, rata oli murtomaata. Satoi vähän lunta ja oli 20 astetta pakkasta. Osanottajia 4 miestä ja 4 naista. Tulokset: 1) H. Konu 44,35, 2) A. Marttila 49,26, 3) S. Vuorimies 51,29, 4) N. Parkkonen 51,33. Naiset: 1) Lahja Kuukkanen 31,01, 2) Helmi Tauriainen. H. Konu, joka on voittanut 3 vuotena on saanut pokaalin. L. H.

Hiihtokilpailut Mikkelin kuuromyökkäinkouluissa. Mikkelin kuuromyökkäinkouluissa on suuri pihamaa, jonka kentillä oppilaiden on hyvä liikkua. Joululoman jälkeen kattoi lumi kentät ja lapset juoksivat iloisina ympäri pihaa. Mutta heiltä puuttui suksia, joilla olisi ollut hauska hiihtää koulun pihalla ja mennä sen ulkopuolellekin kentille, mäkiin ja Urheilupuistoon liikuntaa saamaan. Suksia oli siis saatava. Koulun johtaja rupesi niitä hankkimaan. Pian saatiinkin lähes 60 paria suksia. Oppilailla oli hauskaa. Nyt hiihdettiin koulun pihalla ja muualla, tultiin kasvatuskodista kouluun ja mentiin koulusta kotiin suksilla. Liikuntaa oli nyt tarpeeksi. Tätä oli jo kauvan kaivattu.

Nyt oli hyvä pitää hiihtokilpailutkin. Ne pantiin toimeen helmikuun 27 päivänä. Oppilaat olivat niitä kauvan odottaneet ja siitä syystä oli innostus niihin suuri. Kilpailut tapahtuivat kentällä, joka on koulun lähellä. Kenttä mitattiin. Siitä saatiin 400 m. Rata voitiin hiihtää yhteen tai useampaan kertaan. Isot pojat hiihtivät viisi kertaa, siis 2 km, keskiluokkain pojat 1 km 200 m ja pienet pojat 400 m. Suuret tytöt hiihtivät 800 m ja pienet tytöt 400 m. Suomen lippu oli asetettu koulurakennuksen seinälle. Oppilailla oli rinnassa numerolappu. Niitä oli paljon, sillä miltei jokainen oppilas tahtoi kilpailla. Kilpailuja voitiin hyvin seurata koulun akkunoista, joten kenenkään katselijan ei tarvinnut seisoa ulkona kylmässä.

Klo 12 kokoonnuttiin kouluun. Ensinnä koulun v. t. johtaja J. K. Palomaa piti esitelmän kuuromyökkäin urheilusta. Sitten kilpailijat jaettiin ryhmiin ja lähetettiin kilpalehtäille. Ilma oli erittäin kaunis ja kaikkien mieli oli hyvä. Mainitsemme tässä vain kolmen parhaan hiihtäjän tulokset eri ryhmissä. Suuret pojat 2 km: 1) M. Järvelä 10,15, 2) W. Hiitola 11,58, 3) Y. Wilkas 14,01. Keskiluokan pojat 1 km 200 m: 1) E. Mäkipää 6,01, 2) H. Walonen 6,30, 3) P. Kiviharju 6,50. Pienet pojat 400 m: 1) S. Mäkelä 2,40, 2) A. Jussila 2,53, 3) V. Riikihoski 2,59. Suuret tytöt 800 m: 1) Katri Siukkonen 5,32, 2) Elsa Kolehmainen 6,33, 3) Anna Hakala 6,48. Keskiluokkain tytöt 800 m: 1) Jenny Siniluoto 5,25, 2) Ella Huovinen 5,45, 3) Sylvi Pyysalo 5,52. Pienet tytöt 400 m: 1) Greta Wuorimaa 3,17, 2) Wieno Karjula 3,28, 3) Annikki Dunder 3,40.

Palkintoja oli ostettu ja hankittu paljon lahjaksi. Opettajat olivat niitä koonneet niin runsaasti, että voitiin jakaa palkintoja ei ainoastaan voittajille vaan toisillekin hiihtäjille. He saivat n. s. harrastuspalkintoja. Pojille jakoi palkinnot voim. opettaja K. Kärkkäinen ja tytöille voim. opettajatar S. Pikkola.

Lopuksi mentiin koulun asuntolaan, jossa johtajatar M. Hevonpää tarjosi opettajille ja oppilaille laskiaispuukahvit. Sieltä meni kukin kotiinsa virkein ja reippain mielin.

Kuusankoski. Me kuuromykkät saimme pitää t. k. 5 p:nä ensimmäisen kokouksemme tarkastaja neiti Margit Borgin kotona ja on hän hyväntahtoisesti luvannut, että saamme kokoontua edelleen joka toisen k. k. ensimmäisenä sunnuntaina. Meillä ei ole ollut tähän asti mitään yhdistystä; eikä mahdollisuuksia yhteisiin kokouksiimme vaikka paikkakunnallamme on ainakin yli 13 kuuromykkää.

Pyydämme lausua parhaat kiitoksemme neiti Borgille, hänen alkamastaan kauniista työstä meidän hyväksemme, sillä tähän asti ei meidän asiaamme ole kukaan niin sydämellisesti ottanut osaa kuin hän. H. A.

Laskiaissunnuntaina v. k. 26 p:nä pidettiin *Kuusankoskella*, kaikkien tehtaan työosastojen väliset hiihtokilpailut. Näissä hiihdoissa, joihin otti osaa 350 miestä, tuli huomattavalle tilalle k.m. Richard Stenroos, hän sai omalla osastollaan (Kuusankosken ulkotoyö os.) III. palkinnon, kauniin hopea teelusikan. Hiihtomatkan pituus oli 5 km murtomaata ja sai Stenroos ajakseen 28 min. 20 sek. Toivotamme jatkuvaa innostusta edelleen ja onnittelemme.

Matilda Pitkäniemi Tampereella täytti 28. 2. 50 vuotta. Synt. Pomarkussa, käynyt Mikkelin k.m. koulun op. Pesosen oppilaana. Nuoruutensa päivinä Matilda on m.m. saanut kankaan kutomisesta kunniapalkinnon. Hän on naimisissa puuseppä Pitkäniemen kanssa jo 23 vuotta ja heillä on 4 lasta, 3 aikuista ja 1 kouluikäistä. Heillä on oma talo, kauniin Pyhäjärven rannalla, Tampereen esikaupungissa Pispalassa. Sen pihassa on puutarha ja siinä kasvaa kauniita ruusuja ja muita kukkia. Heidän kotinsa onkin kesällä niin viihtyisä vierailupaikka kuuroille.

Rva Pitkäniemelle toivotamme onnea ja terveyttä ja rauhallista elämän ehtoota.

Kilpailukutsu. Meillä on täten kunnia kutsua Shakkiseuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan Turun Kuuromykkäin Shakkiseuran 1933 kaupunki-otteluun Helsinki—Turku valittujen 3-miehisten joukkueiden kanssa Suomen shakkimestaruuskilpailuihin, jotka järjestämme Turussa tulevan pääsiäisen aikana 15—16—17 päivinä huhtikuuta.

Kilpailuohjelma on seuraava: Lauantaina 15 p:nä klo 18 (6 ip.) kaupunki-ottelu Helsinki—Turku, siitä asetetaan kiertopalkinto, johon on Turulla yksi kiinnitys. Sunnuntaina 16 ja maanantaina 17 p:nä pidetään Suomen shakkimestaruuskilpailu. Molempina päivinä aletaan klo 10 ap.

Näissä kilpailuissa jaetaan arvoesineitä I—III palkintoina. Osanottomaksu Suomen shakkimestaruudesta 10; — yksityisiltä (3 miehiset joukkueet vapaat). Ilmoitus-aika päättyy kilpailupaikalla Yliopistonkatu 6 Kuuromykkäin Yhdistyksen huoneustossa. Asunnon voi saada Turussa asuvien kuuromykkien luona. *Turun Kuuromykkäin Shakkiseura.*

Naema Helsingiuksen kirjoittama

Opastusta Raamatunlukijoille

on vielä saatavana Kuuromykkäin Auttajayhdistykseltä Oulussa. Tilattava osoitteella: Kuurojenkoulun, Oulu. — Hinta 2:— mk.

Oulun seudun Kuuromykkäinyhdistys
toimeenpane

JUHLAN

15—16 p:nä huhtikuuta (pääsiäisenä). Ohjelmassa: Yhteinen Jumalanpalvelus, puheita ja esitelmää y.m. Toivotaan runsasta osanottoa!